

РЕЙ БРЕДЪРИ НАКАЗАНИЕ БЕЗ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

— Искате да убиете съпругата си? — запита мургавият мъж зад бюрото.

— Да. Не... Не съвсем. Искам да кажа...

— Име?

— Нейното или моето?

— Вашето.

— Джордж Хил.

— Адрес.

— Саут Сейнт Джеймс 11, Гленвю.

Мъжът записа всичко това с безразличие.

— Името на жена ви?

— Кетрин.

— Възраст?

— Тридесет и една години.

Тогава последва цяла серия от въпроси: Цвят на косата, очите, кожата. Предпочитан парфюм. Ръст и телосложение.

— Имате ли я на триизмерна снимка? Запис на гласа й? А, виждам че имате. Добре. Сега...

Един час по-късно Джордж Хил се беше изпотил.

— Това е всичко — каза мургавият мъж, изправи се и се намръщи. — Все още ли желаете да го извършите?

— Да.

— Подпишете тук.

Той подписа.

— Знаете ли че е незаконно?

— Да.

— И че ние в никакъв случай не носим отговорност за това какво ще се случи в резултат на молбата Ви?

— За бога! — проплака Джордж. — Достатъчно дълго ме задържахте. Нека продължим.

Мъжът се усмихна леко.

— Необходими са ни девет часа, за да направим марионетка на жена ви. През това време поспете. Помага на нервите. Третата стая с огледалата отляво е свободна.

Вцепенен Джордж бавно тръгна към указаното място. Легна на кушетката, покрита със синьо кадифе. От тежестта на тялото му

огледалата на тавана се завъртяха. Прозвуча мек глас: „Спи... Спи... спи...“.

Джордж промърмори:

— Кетрин, не исках да дойда тук. Ти ме подтикна, ти ме накара да го направя. Боже, искам да съм далеч оттук. Искам да се върна. Не искам да те убивам.

Въртейки се леко огледалата блестяха.

Той спеше.

Сънуваше, че отново е на четиридесет и една години, че той и Кети се движат по някакъв зелен хълм с обед за пикника и хеликоптера до тях. Вятърът развяваше златните кичури на косата ѝ, а тя се смееше. целуваха се, държаха си ръцете и забравяха за храната. Четяха стихове. Струваше им се, че винаги са чели стихове.

Други сцени. Бърза смяна на цветовете по време на полет. Той и Кети летят над Гърция, Италия и Швейцария в онази ясна, дълга есен на 1997 година. Летят и никога не спират!

И изведнъж — кошмар. Кети и Леонард Фелпс. Джордж извика на сън. Как се случи? От къде се появи този Фелпс?

Още дни, още кошмари.

Джордж Хил плачеше когато се събуди.

— Мистър Хил, готови сме вече.

Хил стана тромаво. Видя се във високите и вече неподвижни огледала и целият му живот премина пред очите му като на филм. Всичко е било жалка грешка. По-добри мъже от него са взимали млади жени само да ги разтопят в ръцете си като захарни кристали във вода. Погледна се ужасен: твърде отпуснато коремче, много голяма брадичка, съвсем прошарена коса и недостатъчно енергични крайници.

Мургавият го въведе в друга стая.

— Това е стаята на Кети! — възкликна Джордж.

— Стараем се всичко да бъде съвършено.

Джордж Хил извади подписан чек за десет хиляди. Мъжът го отнесе.

В стаята беше тихо и топло.

Джордж седна и опипа пистолета в джоба си. Много пари. Но богатите могат да си позволят лукса да извършат убийство за разпускане. Жестокостта без насилие. Смъртта без смърт. Убийството

без убийство. Почувства се по-добре. Изведнъж се успокои. Той очакваше това от шест месеца и сега всичко трябваше да свърши. След момент красивият робот, марионетката без конци ще се появи и ...

— Здравей, Джордж!

— Кети!

Той се обърна.

— Кети — прошепна той.

Тя стоеше на входа зад него. Облечена бе в пухкава зелена рокля. Около краката ѝ бяха завързани сандали със златни ремъчета. Косата ѝ бе светла около врата, а очите ѝ бяха сини и ясни.

Дълго не проговори, а накрая каза учудено:

— Ти си красива!

— Каква друга мога да бъда?

Гласът му беше тих и неестествен.

— Позволи ми да те погледам.

Вдигна си ръцете като сомнамбул. Сърцето му бавно туптеше. Тръгна напред, движейки се сякаш под натиска на дълбока вода. Той я обикаляше и я докосваше.

— Не си ли ме виждал достатъчно през всичките тези години?

— Никога достатъчно — отвърна той и очите му се насълзиха.

— За какво искаш да говориш с мен? Дай ми време, моля ти се, малко време — той седна отмалял и скръсти ръцете си на гърдите, премигвайки. — Невероятно. Пак кошмар. Как те направиха?

— Не може да говорим за това. Разваля илюзията.

— Това е магия!

— Наука.

Тя беше топла. Ноктите ѝ бяха свършени като раковини. Никъде не се виждаше нито шев, нито пукнатина. Той я гледаше. Припомни си думите, които бяха чели толкова често в добрите дни: „Внимавай, ти си прекрасна, любов моя, ти си прекрасна. Зад твоите къдрици се крие невинно изражение... Устните ти са като алена нишка а речта ти е изискана... Гърдите ти са като две млади кошути близначки, които пасат между лилиите... Ти си свършена.“

— Джордж?

— Да? — Очите му бяха изцъкдени. Искеше да я целуне по устните „Мед и мляко има под езика ти. Дрехите ти ухаят божествено.“

— Джордж.

Силно бръмчене. Стаята започна да се върти.

— Да, да, момент — разтърси бръмчащата си глава. „Колко са красиви краката ти, о принцесо! Коленете ти са като бижута изработени от изкусен майстор...“

— Как те направиха! — възкликна той. За толкова кратко време. Девет часа, докато е спал.

Дали не са разтопили злато, поставили часовникови пружинки, диаманти, блясък, конфети, ценни рубини, течно сребро и медна нишка? Да не би метални насекоми да са изплели косата ѝ? Да не са налели жълт огън в калъп и да са го оставили да замръзне?

— Не — каза тя — ако продължаваш да говориш по този начин ще си отида.

— Недей!

— Бъди по-делови тогава — каза тя студено. — Искаш да говориш с мен за Леонард.

— Дай ми време. Ще стигна и до това.

— Сега — настоя тя.

Той не се ядоса. Беше загубил това чувство при вида ѝ почувства се мръсен като дете.

— Защо дойде да ме видиш? — запита без да се усмихва.

— Моля ти се

— Настоявам да ми отговориш. Не е заради Леонард? Знаеш че го обичам, нали?

— Престани! — запуши ушите си с ръце.

— Знаеш ли — продължи да упорствува тя — сега сме винаги заедно. Където някога ходехме с теб, сега ходим с Леонард. Спомняш ли си пикника в зеленината. Монте Верде? Бяхме там миналата седмица. Летяхме до Атина преди един месец, с кашонче шампанско.

— Той се облиза.

— Ти не си виновна, не си — стана и я хвана за ръцете. — Ти си нова, не си като нея. Тя е виновна, не ти. Ти си различна!

— Напротив — каза жената. — Аз съм като нея. Нищо от мен не ѝ е чуждо. За всички намерения и цели ние сме една.

— Но ти не си направила това, което тя направи!

— Аз правих всичко това. Аз го целувах.

— Не може да бъде, та ти си току-що родена!

— От нейното минало и твоето въображение.

— Виж какво — помоли се той като я раздруса за да привлече вниманието ѝ — няма ли начин, не мога ли да платя още пари и да те взема с мен? Ще отидем в Париж или в Стокхолм или където пожелаеш.

— Марионетките само се наемат — засмя се тя — те никога не се продават.

— Но аз имам пари!

— Правен е такъв опит, доста преди. Води до безумие. Не е възможно. Знаеш, че дори и това е незаконно. Съществуваме само поради мълчаливото съгласие на правителството.

— Аз искам само да живея с теб, Кети.

— Това е невъзможно. Защото аз съм Кети, всяка частица от мен е нейна. Ние не желаем съперничество. На марионетките не се позволява да напускат сградата. Аутопсия може да разкрие тайните ни. Достатъчно по този въпрос. Предупредих те, че не трябва да говорим за това. Ще развалиш илюзията. Ще се чувствуваш разстроен, когато напуснеш. Ти си платил, сега направи това, което си дошъл да направиш.

— Не искам да те убивам.

— Една част от теб иска. Ти се стремиш да я заградиш, да не я изпуснеш. Той извади пистолета от джоба си.

— Аз съм стар глупак. Никога не трябваше да идвам. Ти си толкова красива.

— Ще се видим с Леонард довечера.

— Мълчи!

— Ще отлетим за Париж утре сутринта.

— Чу какво казах!

— А после за Стокхолм — усмихна му се сладко и го погали по брадичката. — Дебелото ми мъжле.

Той се възбуди. Лицето му пребледня. Разбра какво ставаше. Старият гняв, отвращението и омразата в него изпрацаха слаби импулси от помисли. Чувствителната телепатическата мрежа в главата ѝ долавяше импулса на смъртта. Марионетката. Невидимите връзки. Тялото ѝ беше на негово разположение.

— Дебело, странно мъжле, което някога беше толкова привлекателно.

— Недей! — каза той.

— И старо, докато аз съм само на тридесет и една. О, Джордж, ти беше сляп, работейки години за да имам време да се влюбя отново. Не мислиш ли, че Леонард е мил?

Той вдигна оръжието сляпо.

— Кети.

— Главата му е като най-чисто злато... — прошепна тя.

— Недей, Кети! — извика той.

— Къдриците му са черни като гарван... Ръцете му са като златни гривни, инкрустирани с берил.

Как може да говори така! Това бяха негови мисли. Как може тя да ги произнася?

— Кети, не ме карай да го направя!

— Страните му са като леха с ароматни подправки — промърмори тя със затворени очи, разхождайки се леко из стаята. — Коремът му е като слонова кост, обсипана със сапфири. Краката му са като мраморни колони.

— Кети! — извика той.

— Устата му е най-сладката...

Изстрел.

— Това е моят любим...

Друг изстрел.

Тя падна.

— Кети, Кети, Кети!

Още четири куршума се забиха в тялото ѝ.

Тя лежеше потръпвайки. Безчувствената ѝ уста широко се отваряше и някой лудо изкривен механизъм я караше да повтаря: „Любим, любим, любим, любим...“.

Джордж Хил припадна.

Събуди се със студена кърпа на челото.

— Всичко свърши — каза мургавият.

— Свърши? — прошепна Джордж Хил.

Мургавият кимна.

Джордж Хил погледна немощно към ръцете си. Бяха покрити с кръв. Когато загуби съзнание, падна на пода. Последното нещо, което си спомняше, беше чувството, че поток от истинска кръв се излива по ръцете му.

Сега вече са добре измити.

— Трябва да си отивам — каза Джордж Хил.

— Ако се чувствувате способен.

— Много съм добре — стана той. — Сега тръгвам за Париж. Не трябва да се опитвам да телефонирам на Кети или нещо друго, нали?

— Кети е мъртва.

— Да аз я убих, нали? Боже, кръвта беше истинска?

— Това ни прави горди.

Той слезе с асансьора на улицата. Валеше, а изпитваше желание да се разхожда с часове. Гневът и унищожителните сили бяха отблъснати. Споменът беше толкова ужасен, че никога нямаше да пожелае да убива отново, дори ако истинската Кети му се появеше пред него, той би благодарил на Бога и би паднал безчувствено на колене. Сега тя беше мъртва. Той получи своето.

Беше нарушил закона без никой да разбере.

Студеният дъжд се сипеше по лицето му. Той трябва да напусне незабавно, докато още има ефект от разпускането. В края на краищата, какъв е смисълът от това разпускане, ако човек отново тръгне по стария път? Основното предназначение на марионетките е да предотвратят истинско убийство. Ако изпитвате желание да убиете, да ударите или да измъчвате някого, изкарвате си гнева върху един от тези небоздани автомати. Няма никакъв смисъл да се връща в апартамента сега. Кети може да е там. Той искаше да я мисли за мъртва, което беше заслужил с грижите си.

Спря на бордюра и се загледа в преминаващото движение. Вдъхна дълбоко от свежия въздух и започна да се отпуска.

— Мистър Хил? — дочу глас из под лактите си.

— Да?

Белезниците изщракаха върху китките му.

— Вие сте арестуван.

— Но...

— Елате. Смит, вземете другите горе и направете документите за арестуването.

— Вие не можете да направите това с мен — запротестира Джордж.

— За убийство можем.

Гръмотевица проехтя в небето.

Беше осем и четвърт вечерта. Валеше от десет дни. Сега валеше по стените на затвора. Той протегна ръце, за да почувствува как капчиците се събират на локвички върху треперещите му ръце.

Вратата изтрака, но той не се помръдна, а остана с ръце на дъжда.

Адвокатът му го погледна от стола и каза:

— Всичко е свършено. Ще бъдете екзекутиран тази вечер.

Джордж Хил слушаше дъжда.

— Тя не беше истинска. Не съм я убил.

— Такъв е закона, все пак. Вие си спомняте. Другите също са осъдени. Президента на компанията ще умре в полунощ. Тримата му помощници ще умрат в един. Вие ще отидете в един и половина.

— Благодаря — каза Джордж. — Направихте каквото можяхте. Мисля че все пак това е убийство, няма значение как го виждате. В образ или не. Има идея, план и замисъл. Липсва само истинската Кети

— Всичко е въпрос на време — каза адвоката. — Преди десет години не биха ви осъдили на смърт. Нито пък след десет години ще осъждат за такова нещо. но те трябва да накажат някого за назидание на другите. През последната година използването на марионетки нарастна невероятно. Хората трябва да бъдат сплашени, силно сплашени. Бог знае докъде може да стигне това ако продължава. Има и друго — духовната страна на въпроса. Къде почва живота и къде свършва? Живи ли са роботите или мъртви? Не малко църкви са се занимавали с този въпрос. Ако не са живи, то те са следващото нещо след него. Те реагират. Те дори мислят. Вие знаете за закона за живия робот, който беше приет преди два месеца; попадате под този параграф. Просто зле избрано време, това е всичко. Зле избрано време.

— Правителството е право, сега разбирам — каза Джордж Хил.

— Радвам се че разбрахте становището на закона.

— Да, в края на краищата не могат да узаконят убийството, дори ако то се прави с машина, телепатия и восък. Трябва да бъдат лицемери, че да ме оставят да се измъкна след моето престъпление. Защото това беше престъпление. Самия аз се чувствавам виновен от тогава. Чувствах нуждата от наказание. Не е ли странно? Ето как обществото ни влияе. То ни кара да се чувстваваме виновни, дори когато нямаме основание за това...

— Аз трябва да вървя. Желаете ли нещо?

— Нищо, благодаря.

— Сбогом тогава, мистър Хил.

Вратата се затвори.

Джордж Хил се изправи на стола, вкопчвайки ръцете си една за друга зад решетките на прозореца. Изведнъж червена светлина освети стаята. По радиоуредбата се чу глас:

— Мистър Хил, жена Ви е тук за да Ви види.

— Той сграбчи решетките.

„Тя е мъртва“ — мислеше си той.

— Мистър Хил? — запита гласът.

„Тя е мъртва. Аз я убих.“

— Вашата съпруга Ви чака в антрето, ще я видите ли?

— Видях я като падаше. Аз я застрелях и видях как падна мъртва?

— Мистър Хил, чувате ли ме?

— Да! — извика той удряйки по стената с юмруци. — Чувам ви! Чувам ви!

Тя е мъртва, тя е мъртва. Не може ли да ме оставите на мира! Аз я убих, аз я убих и не желая да я виждам. Тя е мъртва.

Пауза.

— Добре, мистър Хил — промърмори гласът.

Червената светлина угасна.

Светкавица проблясна в небето и освети лицето му. Той притисна топлите си бузи и зачака. Дъждът се сипеше. След дълго, някъде от към улицата той видя две фигури, загърнати с плащове, да се появяват от канцеларията долу. Те спряха под една арка от светлина и погледнаха нагоре. Това беше Кети, а до нея Леонард Фелпс.

— Кети!

Лицето ѝ се извърна. Мъжът я хвана за ръка. В тъмния дъжд те се забързаха към отсрещния тротоар и се вмъкнаха в ниска лека кола.

— Кети! — той напъваше решетките. Биеше и дърпаше бетонния перваз. — Тя е жива! Пазач! Пазач! Аз я видях! Тя не е мъртва, не съм я убил, сега може да ме пуснете! Никого не съм убивал. Това е шега, грешка, аз я видях, аз я видях! Кети, върни се, кажи им, Кети, кажи им че си жива! Кети!

Пазачите се втурнаха в килията.

— Не може да ме убиете! Нищо не съм направил! Кети е жива, аз я видях!

— Ние също я видяхме, господине.

— Освободете ме тогава! Освободете ме!

Беше се побъркал. Задуши се и едва не падна.

— Господине, всичко се реши в съда.

— Не е честно — скочи и сграбчи прозореца ревейки.

Колата отпътува, отнасяйки Кети и Леонард. Замина за Париж и Атина, Венеция и Лондон следващата пролет, Стокхолм, следващото лято и Виена през есента.

— Кети, върни се, не можеш да постъпиш така с мен!

Светлините от стоповете на колата се стопяваха в студения дъжд.

Пазачите зад него се спуснаха да го хванат, а той крещеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.